

PlaçaGran

Publicació
Granollerina

Núm. 3

Dissabte, 18 de novembre del 1978

Preu: 25 ptes.

Editorial **Madrid ens fa trampa**

Ens resistim a escriure el títol. Voldríem que el subratllat dels fets que avui ens proposem de comentar obeís només a conjectures. Vistes, però, i debatudes les qüestions, molt ens temem que no siguin pures conjectures. Són, creiem, només fets, i com a tals van molt més enllà de les paraules o dels jocs de paraules.

L'Ensenyament del Català avui

A mesos vista del famós decret, l'ensenyament del català, malgrat l'enjolit de la publicació-sí, publicació-no, continua problemàtic. El «Decret» damunt el paper solucionava d'alguna manera el problema. L'Escola privada havia intentat solucionar-lo i continua solucionant-lo afinant la feina. L'Escola estatal, que nosaltres sapiguem, encara espera el nomenament de Mestres. La solució del problema queda, doncs, per via administrativa, i al cap d'avall per causa d'ella, sense solucionar.

Que els professors de català els pagui el Ministeri, és el que calia. Que es faci català a l'escola és el que cal. Però, que de fet, el Ministeri no els pagui i no els nomeni i per això no es faci català a l'Escola, és una trampa. Una enganyifa.

Madrid a cops de Butlletí Oficial ens ha dit que ens donaria peixet, però a l'hora de l'àpat, i justament a l'hora de l'àpat, ens el serveix congelat i passat o no ens els serveix. Li haurem de cantar la cançó de la «peixatera mentidera...». I l'Ajuntament de la cançó o qui sigui no pot fer-hi res. Madrid no fa ni dèixa fer. Madrid fa trampa.

Hom havia dit que Madrid havia entès finalment el problema, però hem de concloure que per la mesquinesa de les solucions, que amb minso sentit del ridícul no ha aportat, no ha entès ni les baceroles del problema. Amb cançonetes o sense li haurem de tornar a explicar. Madrid ens enganya. Madrid té por. O les dues coses a la plegada.

L'Alfabetització i l'Educació d'Adults

Permeteu-me que us reconti el fet. La premsa diària se n'ha fer ressò.

A Barcelona, la demarcació dels nostres pecats, la tasca de formació i alfabetització d'adults ha estat escomesa amb delit. De fa temps hi funciona una coordinadora promoguda per Associacions de Veïns, Centrals Sindicals i vocalies d'ensenyament als barris, que atén aquesta feina. La tasca incideix a Barcelona-Ciutat, Ciutats del cinturó Industrial i comarques. Treballant a la demarcació el Ministeri hi té uns setanta Mestres pagats lògicament amb els cabals públics.

A principis de la setmana passada els ciutadans de la demarcació rebien la bona notícia que el grup de Mestres era ampliat a cent-quaranta. S'intensificarà, pensàvem, la tasca als barris i les comarques veuran inicialment atesa una necessitat. Alguns Mestres dels nous-nomenats, pel seu cantó, ja havien desnoat llurs treballs anteriors, després d'haver fet el curs de capacitació a l'Institut de Ciències de l'Educació. Entre divendres i dissabte aquests mestres reben els *desnomenaments*. Tot ha estat un somni, un goig sense alegria.

A Granollers, ens en tocaven dos, la tasca hauria començat dilluns passat dia 13 de Novembre.

segueix a la pàg. 3

La Unió de Botiguers

Un bon dia, en despertar-se, un botiguer de Granollers, descobreix l'existència de la Unió de Botiguers de Granollers, volgué saber què era i es troba amb la sorpresa que eren uns senyors de Barcelona, que s'otorgaven la representativitat de tot el comerç de la província.

Un altre dia, es descobreix que el nostre Ajuntament, volia posar en vigència un impost de radicació, de dubtosa legalitat, i que representaria la ruïna per a molts. Actualment està impugnats per diferents cantons.

També s'esperveren uns quants, en enterar-se de la construcció d'un «Hyper» dins la població, i el projecte d'un altre a les rodalies.

D'altres fets negatius, s'observen a la nostra població, com poden ésser, la desaparició de Festes, com l'Ascensió o la Festa Major, o la degradació del mercat setmanal, que a criteri de molts botiguers, s'ha convertit en uns encants sense prestigi.

Per altra banda, es llegeix a la premsa, l'engegada a Reus, d'una Unió de Botiguers, com també a d'altres comarques, i que s'enfronten amb problemàtiques semblants i que pot ser una esperança.

A partir d'aquests fets, i de la crisi imperant, l'un ho diu a l'altre, i l'altre a l'altre, fins que una vintena de botiguers és reuneixen, i per primera vegada a la nostre història, el comerç local, el que sempre havia fet la guerra pel seu cantó, forma una Comissió Gestora de La Unió de Botiguers de Granollers, per tal de posar-la en funcionament i fer front a l'enemic, millor dit, al problema comú.

Fins ací, els problemes dels nous botiguers que componen el cens municipal, després però, tenim els problemes del consumidor, per les informacions que hem recollit, els trobem a faltar en les preocupacions dels botiguers. Nosaltres, les hi trobem a faltar, tal vegada perquè tots en som de consumidors, i aquesta, és la única matèria de la qual el botiguer no en pot prescindir.

J. Comas

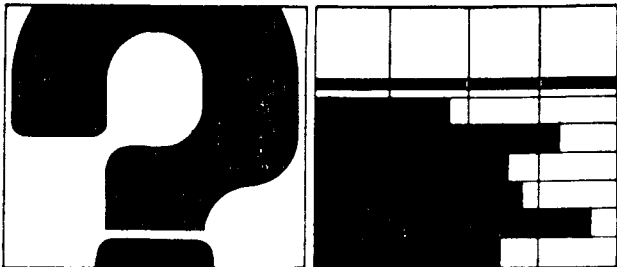

Especialitats TresPins Plats cuinats Aliments al natural

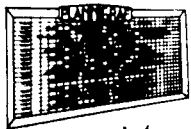
Tres productes de...

Conserves **PUIG** Granollers

NO IMPROVISE... ¡PLANIFIQUE!

La diversidad de sistemas y materiales con que contamos, nos permite resolver adecuadamente cualquier problema de planificación y control gráfico

sistemas

PLANNIGRAF®

UN COMPACTE COMERCIAL

La Llibreria i Papereria
Tècnica de Granollers

Anselm Clavé, 36 - Tl. 870 0432

Magatzem i Taller:
València, 27 - Tl. 870 2881

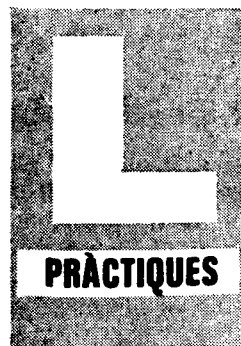
Fundada l'Any 1930

ANYS i EXPERIÈNCIA CONVERTITS EN EFICÀCIA

PONGASE A NIVEL EUROPEO.
CON UNA CONTABILIDAD COMODA.
MODERNA. AGIL Y EFICAZ

mo

MATERIALES AL SERVICIO DE LA TECNICA CONTABLE MAS MODERNA

som

Auto-Escola **CANO**

aviat ens coneixerà per

Auto-Escola **SCALEXTRIC**

locals climatitzats • sala de biblioteca •
bar • música ambiental • sala de teòriques
cabines electròniques

PREUS POPULARS

Passeig de Colom, 29
aviat, una nova secció al
Carrer Roger de Flor, 57
GRANOLLERS

L'Ensenyament del Català a les Escoles Estatals

	Hores omplir	es cobreixen	falten cobrir
Joan Solans	30	24	6
Vallès	60	24	36
Victòria	27	24	3
Granollers	51	cap	51
C. Bellerà	72	42	30
Pereanton i annexes	84	48	32
	324	162	160

¹ D'aquestes 162 hores 90 les cobreixen professors amb títol i 72 professors sense títol.

² Per cobrir les 160 hores falten 5 professors a jornada completa (24 h.) i 1 de 18 h.

Com es pot observar l'ensenyança del català, a la nostra ciutat, a les Escoles estatals, és molt deficient. Esperem que ràpidament la Secció de Cultura de l'Ajuntament, trobarà la solució de subsanar aquesta anomalia de l'ensenyament del català.

L'Agrupació Sardanista a Montserrat

En la XIX Jornada d'Estudis Sardanistes, convocada per la Comissió Gestora de l'Obra del Ballet Popular, que tindrà lloc demà, diumenge, dia 19, a Montserrat, una comissió granollerina participará en aquesta jornada que possiblement resultarà històrica perquè en la presentació de la convocatòria diu: «...el dia 13 de juliol de 1958 al desaparegut Casal de Montserrat, del carrer dels Arcs, a Barcelona, un nombre de personalitats representatives del moviment sardanista i cultural del país, a la consideració dels quals va sotmetre, entre altres punts, la idea d'instituir la Diada de la Sardana.

Seria a Montserrat, el dia 23 de maig de 1959, i dintre del temari de la I Jornada d'Estudis Sardanistes, on aquella idea fou substanciada i decidida la seva realització. Els fruits esponsorosos d'aquella iniciativa, aleshores gairebé utòpica, són presents en la història de la sardana dels darrers vint anys marcats sensiblement per les Diades i els Pubillatges.

Ara, 1978, l'Obra del Ballet Popular brinda una altra iniciativa: l'HOMENATGE NACIONAL DE CATALUNYA A LA SARDANA, com un testimoniatge de fe i d'agraïment a la dansa que en els darrers quaranta anys de maltempsada fou fidel al deure de mantenir viu el foc sagrat de l'amor a Catalunya.

També, com aleshores, hom va pensar que havia de ser Montserrat, estimulant suport de tantes esperances en temps incerts, el lloc des d'on havia de ser projectat l'anunci d'aquest HOMENATGE...

Aquesta jornada estarà presidida pel vell impulsador de la Sardana, Josep Mainar i Pons.

Madrid ens fa trampa

ve de la pàg. 1

Fins aquí els fets. Madrid què hi diu? Penja el telèfon i fa dir que no té diners. Que Hisenda li ha rebaixat els Pressupostos. Que ara amb la dedicació exclusiva la feina serà atesa pels residents, etc., etc...

Amb tot això creiem que és necessari afegir-hi:

Segons l'Institut Nacional d'Estadística en base a les dades del cens de 1975, a Granollers-Ciutat hi ha una taxa d'analfabetització del 55'60 %, incloent-hi analfabets purs i persones sense certificat d'estudis primaris. Matitzem l'estadística, rebaixem-la i pensem que entre les ciutats de característiques anàlogues és de les més baixes en el ranking.

Aquí sí que Madrid té por, i Madrid fa trampa. Madrid no vol perdre súbdits i té por de guanyar ciutadans. Això sona a música que creiem definitivament enterrada.

Després d'haver tancat la redacció hem rebut la notícia que els mestres nomenats pel Ministeri d'Educació i Ciència, que havien estat desnonats, el dilluns dia 13 a la tarda després d'unes negociacions han resultat admesos de nou. Fins quan? Amb tot, resta vigent la intenció del comentari.

Sopar del Cinquantenari de l'Escola de Música

La Societat Coral Amics de la Unió, també vol estar-hi present en les festes del Cinquantenari de l'Escola de Música, que en motiu de Santa Cecília es celebraran del dia 25 de novembre al 3 de desembre. A més del Concert que donaran, a la Casa de Cultura de la Fundació P. Maspons i Camarasa, la Massa Coral i la Coral Infantil, organitza un Sopar-Homenatge el dissabte, dia 25, a les deu del vespre, a Ca La Sila, que esperem se'à un motiu de trobar-se una bona munió de granollersins que, no dubtem, passaran una agradable vetllada festiva i al mateix temps podran demostrar l'agraïment de la seva obra als Mestres que durant 50 anys han ensenyat Música...

Una lliçó amb premi

La revista infantil «Cavall Fort», sota el patrocini de «la Caixa», assíduament ve realitzant un concurs pedagògic titulat «Una lliçó amb premi». En el número 391 del mes de novembre dona la solució i guanyadors del Concurs 383 i entre ells hi ha en Jordi Resina i Ollé, fill del popular afeccionat al Teatre, En Gregori.

Aquest jove concursant ha estat obsequiat amb una bicicleta Derbi, que l'ha fet feliç, perquè precisament fa pocs dies li havia desaparegut la que tenia.

Del 50 Aniversari de l'Agrupació Excursionista

El proper dimecres dia 22, tindrà lloc a la Casa de Cultura Sant Francesc, a les 10 del vespre, una interessant Conferència a càrrec d'un dels seus més antics socis, En Josep Estrada i Garriga, qui tractarà sobre l'Origen i evolució de l'Escut de la Ciutat de Granollers.

També el diumenge, dia 26, es celebrarà la IV Marxa Excursionista de Regularitat de la Comarca del Vallès, organitzada aquest any, per l'Agrupació Excursionista de Granollers.

L'aquarel·lista Gendra exposarà a Arenys de Mar

Del 25 de novembre al 10 de desembre, a la població d'El Maresme, Arenys de Mar, Jordi Gendra exposarà la seva obra pictòrica, a la Sala d'Exposicions de la Caixa d'Estalvis Laietana.

Les aquarel·les seran: temes de neu, paisatges de muntanya, barques, carrers típics i temes urbans de La Alberca (Salamanca), poble declarat Monument Artístic Nacional.

Preparació pel Nadal

Museu de Granollers, amb la finalitat de mantenir viva una tradició tan popular de la nostra terra i ciutat com és la de fer el Pessebre, convoca una mostra de Pessebres, del divendres 22 de desembre al diumenge 14 de gener del 1979, a través de l'aportació ciutadana. Les persones interessades poden dirigir-se al Museu, on trobaran la informació adient a partir del 25 de novembre.

Barri Bellavista

Solidaritat envers un veí

Aquesta passada setmana al nostre barri s'han produït dos fets, que creiem que s'han de donar a conèixer, perquè demostren el sentit de solidaritat i consciència cívica que gaudeix la nostra gent.

Malauradament, el passat dissabte, moria després de dos penosos mesos de malaltia, víctima de càncer, el veí Cirilo Hernández Saavedra, de 40 anys d'edat, treballador en situació d'atur, ha deixat vídua i set fills el major d'ells encara no té 13 anys.

Davant la situació en què restava aquesta família, la reacció dels veïns i amics del difunt no es féu esperar i el diumenge ja s'havien recollit, en una campanya petitoria, la quantitat de 105.656 pessetes, i es feren gestions junt amb l'Associació de Veïns per aconseguir que l'Ajuntament es fes càrrec de les despeses de l'enterrament. També se'gueixen oberts comptes-dipòsits a les diferents Entitats d'Estalvis que hi ha al Barri.

Neteja del Barri

L'altra fet, és que davant la deixadesa i brutícia que envaeix els carrers i places del Barri, l'Associació de Veïns féu una crida als socis i veïns per netejar la zona verda situada entre el carrer Barcelona i l'Avinguda Victòria que oferia un aspecte lamentable, amb les papereres curulles de deixalles, el terra ple de papers i l'aigua del brollador podrida, ple d'objectes de tota mena, microbis i mals olors, el cas per si reproblable, s'agregava si es té en compte que la zona esmentada, és el pati d'esbarjo de les aules provisionals de pre-escolar.

El diumenge, amb una col·laboració extraordinària dels veïns, féu possible que la zona esmentada adquirís un aspecte més agradable, si bé encara resta acabar d'arreglar els jardins, la neteja s'hi nota i l'aigua del brollador torna a ser transparenta.

La trentena de sacs de deixalles que sortiren en l'operació-neteja, foren portats davant la Casa de la Vila, com a mostra de la brutícia. La resposta de l'Ajuntament de Les Franqueses del Vallès no s'ha fet esperar i tot seguit ha començat una operació de neteja general del Barri. Esperem que aquest esperit de neteja sigui permanent, perquè una flor no fa estiu, al mateix temps aprofitem l'avinentsa per demanar als nostres veïns, que tal com col·laboren en la neteja, procurem entre tots embrutar-lo com menys possible.

9 novembre 1978

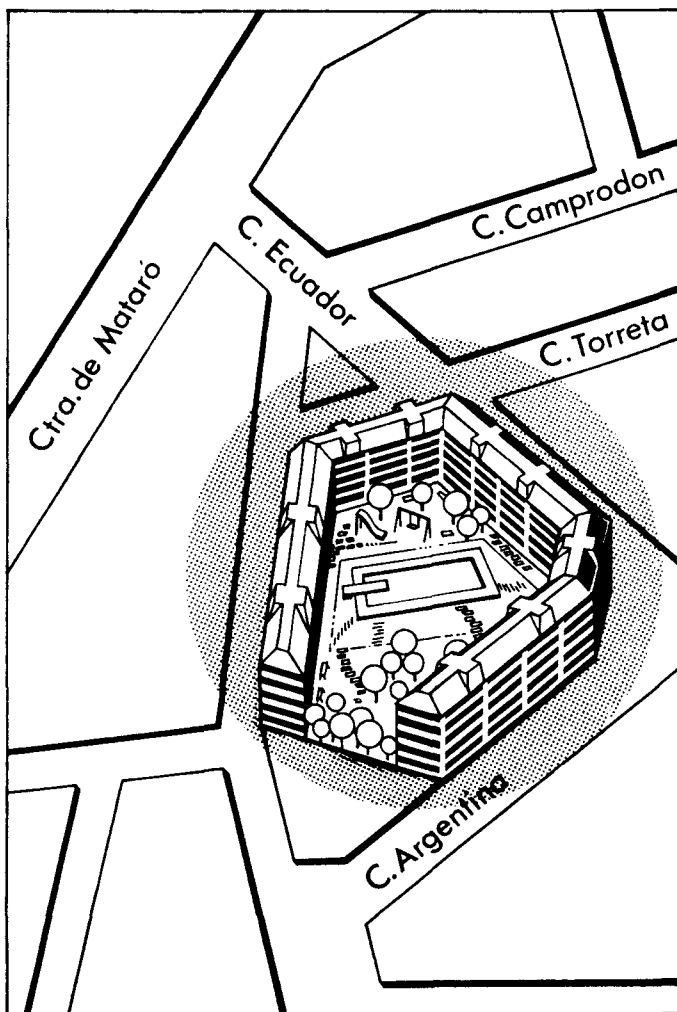
J. Peypoch

Director: Joan Barcon i Prevosti
Redacció: Arian Botey, Josep Cardús, Manel Clot, Joan Colomer, Josep Comas, Lluís Diumaró, Josep M. Farnés, Josep Garrell, Esteve Sala, Lluís Tintó.
Col·laboradors: Lluís Bauxell, Pere Canal, Vicenç Oliveras, Francesc Sala, Martí Suñol, Esteve Sarroca.
Corrector: Jaume Camp
Disseny: Amador Garrell
Administració: Montserrat Ponsa
Correspondència: Anselm Clavé, 46 Granollers
Editor: Premsa Vallesana, S. A.
Dipòsit legal: B-33227 - 1978
Imprimeix: Gràfiques Garrell

Ecuador cant. Torreta-GRANOLLERS

PISOS GESTA *

Es distingeixen per
una acurada construcció
i per la qualitat dels seus acabats.

- * 4 HABITACIONS
- * 1 HABITACIÓ dels mals endreços
- * MENJADOR-ESTAR: Amb accés directe a l'exterior, terra de marbre a tot el pis, llar de foc.
- * 2 BANYS COMPLETS: Amb sanitaris de color, griferia d'importació.
- * 3 TERRASSES.
- * CALEFACCIÓ: Central a totes les dependències i comptador individual de consum.
- * PARKING, piscina, parc infantil i local de guarderia, inclosos en el preu del pis.
- * 11 VEÏNS per escala.

INFORMACIÓ I VENDA:

En el mateix edifici tots els dies laborables de 4 a 6, dissabtes de 4 a 6, diumenges de 11 a 1 del matí.

A les nostres oficines tots els dies en hores laborables.

* GESTA

Plaça Caidos, 23 T. 870 11 12 - GRANOLLERS.

**A la suara traspasada
M.ª Teresa Pascual**

Aquesta col·laboració setmanal pretén arrencar de la vida. Vet-aquí el sentit de l'encapçalament.

I vet-aquí també la seva primera paradoxa: estrenar-la en ocasió de la mort, encara millor en català i en crisi, del traspàs de la M.ª Teresa Pascual i Matas.

Darrerament, la sospita de fer-nos perdre el temps, inútilment, et neguitjava. Jo et recordava com tu, de bona gana, l'havies perdut pels altres moltes vegades, sense que n'estessis pas arrepençada.

Perdre el temps —et deia— per les persones, l'espòs, els fills, el caliu de la llar, els amics, els veïns, l'escola, els alumnes, la ciutat, la comunitat dels creients, en una paraula pels altres, és una de les poques coses que encara tenen sentit. És l'única manera eficaç de perdre el temps. Té més de guany que de pèrdua. És donat, donant-se un mateix. És donació total.

Si més no, el temps del teu malaltjar ho evidència prou. No has escatimat res. Del llit estant has estat esplèndida. Com sempre i fins al darrer moment.

No vull oblidar la diada del teu sant, ja a l'hospital aquest darrer quinze d'octubre, aplegats a l'entorn de la taula del Senyor, celebrant l'Eucaristia i rebent la Unció dels malalts. Per cert, no hi mancava res: ni les flors, ni els obsequis, ni els dolços ni el xampany. Et donaves, malgrat tot. Malgrat el teu dolor, anant més enllà de tu mateixa, de les teves pròpies forces aleshores ja ben minses, encomanant-nos a tots coratge, serenor i pau.

El teu sant s'havia celebrat sempre i calia celebrar el darrer amb més esplèndidesa que mai. Potser no ho sabies del cert que era el darrer, però estic ben segur que ho intuïes i ho preveies.

Aquella celebració no tingué res de comiat. Fou una nova trobada. Física, ment desfeta, derrotada, traspuaves humanitat. Tots els qui t'hem tractat ho sabem prou.

El diputat Anton Cañellas

El corresponal de «La Vanguardia», a Madrid, acabava la seva crònica del dimarts, dia 14, amb les següents paraules: «Nunca Unión de Centro Democrático pudo encontrar un valedor de sus tesis en Cataluña más eficaz que Antón Cañellas».

Així, en poques paraules, quedava descrita la realitat del fet: Anton Cañellas ja no defensa les tesis de Unió Democràtica de Catalunya, sinó les de Unió del Centro Democrático.

És a dir, U.C.D. havia de trobar un home a Catalunya capaç de defensar els seus plantejaments polítics. I l'ha trobat.

I no cal dir que els plantejaments del Partit del Sr. Suárez són molt diferents dels de Unió Democràtica de Catalunya. I ho són per una raó ben senzilla: El Partit del Govern es mira les coses de Catalunya des de Madrid, de forma que davant les reivindicacions catalanes cedeix, nega, resisteix, accepta o assumeix segons creu convenient als interessos de la seva posició en el Poder, a Madrid. En canvi, Unió Democràtica, sense cap dependència de Madrid, es mira les coses des d'ací i només es regeix pels interessos del poble de Catalunya.

Es tracta, per tant, de dues òptiques distintes, que reclamen dues funcions gairebé antagòniques: La Unió del Centro estira a favor dels interessos del Poder central, al qual considera dipositari i custodi de la Sobirania. La Unió Democràtica, en canvi, estira a favor de l'adquisició de poder per part del que ara en direm la comunitat autònoma, i no pot renegar d'aquesta funció si vol ser fidel a la seva trajectòria de sempre, i, en definitiva, al seu poble.

Certament que, en política, amb paraules més o menys boniques, se sol «justificar» tot, o gairebé tot. I l'Anton Cañellas «justifica» la seva posició tot volent-nos despatxar gat per llebre, si més no, en dues qüestions:

1. Quan diu que vist que ja tindrem l'Autonomia, les actituds nacionalistes no tenen raó de ser.

Només cal mirar el nostre poble, les nostres institucions, les nostres estructures socials, culturals, econòmiques, etc., per a comprovar que tenim les mans gairebé buides i que vivim principalment d'esperança. I quan tinguem realitats, caldrà consolidar-les i defensar-les.

2. Quan vol dissimular el seu traspàs a Unió del Centro Democrático, amb la disfressa d'un projecte de Centre Ampli, que sap prou bé que no es constituirà.

Que no s'enganyí ningú: Ací no hi ha més ampliació que la del negoci del Sr. Suárez, Sucursal de Catalunya.

I no podria acabar sense referir-me a un tercer punt, que també es pretén «justificar» amb paraules: Aquell que pertoca a la seva condició de Diputat.

Tothom és lliure de canviar de camisa, i els canvis han de merèixer el respecte de tots si es fan per fidelitat a la pròpia consciència. No obstant, un Diputat no hauria de canviar durant el seu mandat. La seva consciència el pot obligar a dimitir, però mai li pot permetre canviar, sense el consentiment dels seus electors.

Si el Sr. Cañellas vol ser diputat de Unió del Centro Democrático que es presenti, amb aquesta etiqueta, a les properes eleccions. Les urnes tindran la paraula, i nosaltres la respectarem.

C. U.

Encara que sigui a cau d'orella, digues-nos el teu secret. D'on pouaves aquesta humanitat, de quina deu inextinguible l'abastaves, perquè tu, per damunt de tot, has estat sempre una dona de casa, dedicada a l'espòs, als fills, a la llar, a la feina ben feta i, no obstant, oberta, sempre amatent i acollidora dels altres.

Ara, el teu estil gairebé no s'estila. Ha decaigut. Algú podrà creure'l superat i passat de moda. En franc desprestigi.

Les hores viscudes al teu costat,

jo a peu dret o assegut, tu enllitada i sofrent, em diuen clarament que no has errat el camí, que has escollit bé, que has arribat a ser experta en humanitat.

Sense cap recança t'he dedicat moltes hores. Ara et dedico la meua primera col·laboració a «Plaça Gran», la que tu has ajudat a néixer i de la que tu n'has seguit il·lusionada, els primers balbuceigs i els primers passos.

Josep Cardús i Grau

Comentaris des de la capital

Jordi Baulies i Cortal

Secretari General de l'Ajuntament de Barcelona

Buscant la notícia hem anat a parar a la plaça de Sant Jaume de la capital del Principat de Catalunya —com proclama l'Estatut—. Per aquesta vegada passem de llarg del Palau de la Generalitat i ens dirigim cap a l'Ajuntament. En arribar a l'accés principal a la primera salutació de canvi ens pregunten de quina associació de veïns som. Els expliquem amb tota la senzillesa del món que som de la capital del Vallès Oriental i ens deixen lliures l'accés. Franquegem la porta i ens indiquen el laberíntic camí a seguir.. La Montserrat comença a comptar els graons de l'escala, per saber si el nostre interlocutor estaria gaire amunt. Aviat abandona el càlcul. Hem de tornar a preguntar. Travessem l'edifici i sense cap més trava arribem a la porta que assenyala clarament que allà s'hi troba el Secretari General de l'Ajuntament de Barcelona. El rebedor amb molta amabilitat ens reb una senyora de cabells blancs que ens fa acomodar. Surt tot seguit En Jordi Baulies i amb ell entrem en un ample despatx, atapaït de papers i llibres. A la seva esquerra hi veiem una col·lecció de diccionaris especialitzats. Ens installem al voltant de la seva taula de treball, plena de telèfons que al llarg de la tertúlia aniran sonant com una simfonia de l'administració i a l'altra costat hi parlaran des de l'alcalde Socias fins el servei de policia. Però la més constant serà aquella senyora que ens havia rebut, n'Encarnita, que l'anirà informant de visites, trucades telefòniques i al mateix temps ens anirà portant una sèrie de documents que ens donarà a conèixer.

En Jordi Baulies i Cortal va néixer el 24 d'agost de 1930 i fins l'any 56 va viure a la nostra ciutat. Es doctorà en dret a la Universitat de Barcelona i es llicencià en Ciències Polítiques i Econòmiques a la de Madrid. De jove havia fet d'àrbitre de bàsquet. És alt i ben plantat. Parla segur, sense rumiar-se les respostes. De tant en tant ens explica anècdotes divertides. Coneixia la nostra revista i ens diu que ja ha fet els tràmits necessaris per assegurar-se'n la recepció. Ens complau perquè sabem que estima aquest Granollers que ha hagut de deixar, i a la que va dedicar un llibre titulat **Granollers**, amb el qual va guanyar el premi Maspons i Camarasa l'any 1964 i que la Editorial Selecta va editar.

En aquest llibre ens parla que un dels fills més il·lustres de Granollers i una de les primeres figures de la política i de l'administració municipal de la seva època és n'Esteve Gilabert de Bruniquer, escrivà major del Consell de Cent barceloní i llavors ens explicava que en termes actuals equival aquell càrrec al de **secretari general de l'Ajuntament**. Amb certa ironia li comentem que ara està fent en termes antics d'escrivà major del Consell de Cent, i aleshores ens va fer un comentari important.

L'Estatut de Granollers

—El projecte d'Estatut de Catalunya, que anomenen per l'Estatut de Sau, ha comentat la premsa que s'ha redactat bona part d'ell aquí a l'Ajuntament, i que això de Sau seria com una mena d'excursió, però el que potser no saben és que s'ha fet aquí al costat, a la Sala que porta el nom d'en Bruniquer i aquest Estatut ha estat molt lligat a la nostra ciutat.

Ens plau aquest comentari. A la comissió dels vint hi ha un altre granollerí en Josep Verde i Aldea. I ben segur que pels documents que vàrem poder veure en el seu despatx —i que no podem revelar— el propi Baulies hi ha fet més d'una col·laboració. Són tantes coincidències que si això de Sau és ho considerem pura anècdota periodística, amb cert humor bé podríem anomenar-lo per l'Estatut de Granollers.

L'Estatut quina incidència pot tenir en les poblacions?

—La constitució no està prou clara

sobre aquest assumpte. En fa referència l'article 149. L'Administració serà competència de l'Estat. El Règim local el deixen en Constitució en mà en un apartat, el 140, que diu que els Ajuntaments gaudiran d'autonomia. Les comunitats autonòmiques podran assumir competències com intervenció, fiscalització dels ajuntaments... Sembla que deixi la porta oberta a què les comunitats autònomes es puguin fer la seva llei local.

—L'Estatut ha de millorar sens dubte les relacions, serà més àgil, tindrem òrgans decisoris més a prop en determinades matèries. Està clar que una cosa és donar transferències i l'altra és el seu immediat funcionament. Penseu que la Generalitat encara no té una organització, ni una estructura sòlida. Estem en una època de transició. Els canvis produeixen despit. Una estructura administrativa no es pot muntar d'avi i a demà.

Ajuntaments

—El problema amb què es troben tots els ajuntaments és la hisenda municipal. No hi ha hisenda. El presupost de l'any 31, traduït en pessetes del 76, per més que siguin molts diners, hem anat endarrera. Agafem el de l'any 31 —ho dic de memòria— i aquell Granollers de 12.000 habitants tenia un pressupost de vuit centes mil pessetes. Traduïm a l'actualitat aquesta relació pessetes-capital i veiem clarament que hem anat darrera, i el més greu és que no s'hi veu cap remei. En contra hi ha una major demanda de serveis. Cada habitant que ve en són deu. Passar de cent mil habitants a cent mil u multiplica automàticament les guarderies, la sanitat, els instituts,... tots els serveis.

—L'Ajuntament assumeix responsabilitat que rauria d'assimilar l'Estat. S'ha de fer una escola i si l'ajuntament no cedeix un terreny no s'hi farà cap escola. S'ha de fer una residència sanitària, un altre solar. Els ajuntaments han esdevingut les sumministradores de solars a la immobiliaria de l'Estat. Una cosa és que coope-

Un Granoller

Teníem en cartera la pregunta de com veu Granollers. Reconeixent en ell una persona que de tant en tant encara trepitja la nostra terra i que s'ha mogut entre l'administració i els estudis.

—És que quan trec el nas per Granollers és de nit!

Amb aquesta resposta ens donava a entendre que defugia d'entrada la pregunta, però com si trobés una sortida per parlar-ne reemprèn la conversa.

—El veig molt canviat. Unes coses en bé, d'altres evidentment dolentes. El trobo atepit, massificat, ofegat pels pobles limítrofes que pesen molt sobre els serveis de Granollers, s'hi arrepenen. Una ciutat que s'aparta molt d'aquella que coneixia tan sols fa vint-i-cinc anys. El Vallès Oriental està destruït. Però no el trepitjo prou.

—També hi ha coses notables. Un Museu, encara que no el conec prou. El petit parc que hi ha ara. La riera, les comunicacions que fa que us trobeu tan aprop de Sant Andreu, no de Barcelona. Però, ja no és aquell poble equilibrat —agricultura, comerç, indústria—. Per salvar-lo cal un estu-

Josep M.ª Farnés
Montserrat Ponsa
Lluís Tintó

paforats

ri, i l'altre és que sigui la font directa i cooperadora alhora, perquè després vindrà el manteniment, calefacció, personal subaltern, neteja, jardineria..., que també ho haurà d'assumir l'Ajuntament.

—El pressupost municipal és preventiu. Els ordinaris només han de servir pel manteniment, incloent-hi les reparacions, i per pagar els interessos del Banc de Crèdit Local. Tot el que sigui de nova instal·lació serà matèria dels pressupostos extraordinaris. Si l'economia és pròspera la finançació sortirà del superàvit de l'ordinari. Sinó, caldrà cercar la finançació amb crèdits a tornar en el termini de deu a dotze anys —abans era vint anys—. Actualment molts pressupostos es fan per pagar altres despeses. A mesura que el municipi s'empobreix, perquè creixen els costos o el contribuent no paga, s'ha d'anar a uns nous crèdits. La càrrega pot ser fins a un vint-i-cinc per cent del pressupost ordinari. Però per sobre de la qüestió purament tècnica hi ha la política. Tens fet un pressupost i s'escau una catàstrofe, ja sigui que s'ha

ensorrat una escola, o que s'ha d'urbanitzar un carrer, o que un grup de pressió demana... això, és el que ha defassat les economies municipals.

—Tothom s'atreveix amb l'ajuntament. Ara últimament hi havia movilitzacions a cada moment. I moltes vegades són per coses que corresponien a l'Estat i en canvi ens venen a trucar a nosaltres. Des que hi ha la Generalitat, les manifestacions s'han partit. Aquí ja no en venen tantes. Ara quan hi ha una mica de soroll a fora preguntem de seguida si miren al mar o a la muntanya. Si miren al mar ens toca a nosaltres, si miren a la muntanya vol dir que toca a la Generalitat.

Amb aquesta imatge, al mateix temps que ens il·lustra una situació ben actual, en la qual a l'ajuntament li toca el trist paper de fer de tapaforats. Moment realment difícil aquest que estant passat els actuals consistoris. Però, pensant amb un futur pròxim, que esperem que no serà molt llunyà, quan hi hagi les eleccions municipals tan esperades, entri qui entri preveiem un panorama bastant magre. Ens tranquil·litza parlant-nos de possibles solucions previstes.

—Sembla que hi ha un projecte, que deixarà que a finals d'aquest any es podrà fer un pressupost que anirà a càrrec de l'Estat. Aquest només serà de liquidació de deutes, i aquests s'hauran de demostrar amb documents o factures. Tot això, que és tema dels Ministeris de l'Interior i d'Hisenda, és un camí per tal que els municipis quedin nets.

Apunts biogràfics

En Jordi Baulies i Cortal, Secretari General de l'Ajuntament de Barcelona, va néixer a Granollers el 24 d'agost de 1930.

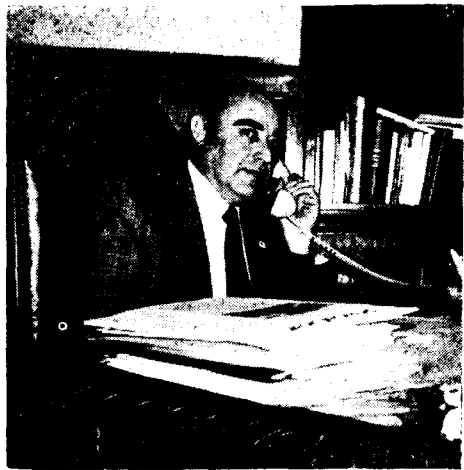
Cursà les carreres de Dret a la Universitat de Barcelona, doctorant-se amb la qualificació d'excel·lent «summa cum laude» i a la Universitat de Ciències Polítiques i econòmiques de Madrid es llicencià en Polítiques.

Dintre els títols professionals: Secretari d'Administració local de primera categoria (Oposició 1955). Diplomant de l'Administració local (1969). Diplomant en Gestió de Serveis Locals (1971). Curs de Perfeccionament d'Urbanisme (1966). Curs d'Estructura orgànica interna de les gran Corporacions Locals (1975).

El juliol del 53 entrà com a Tècnic d'administració General de l'Ajuntament de Granollers. Pel 56 va com a Secretari de l'Ajuntament de Puente Caldelas (Pontevedra). És el 57 quan és nomenat Secretari de l'Ajuntament de Ciutadella (Menorca). A partir del 63 es trasllada a Terrassa, on comença per ocupar el càrrec d'Oficial Major de l'Ajuntament, i successivament Secretari interí del mateix Ajuntament, Secretari adjunt de la Mancomunitat Sabadell - Terrassa i Secretari General de l'Ajuntament de Terrassa. El 17 de gener del 77 pren possessió a l'Ajuntament de Barcelona de la Secretaria General.

S'ha dedicat també al periodisme comarcal i especialitzat, i a la sociologia. Amb la seva primera obra «Menorca, notas geogràfiques» obtenia el «Premi Bibliografia Menorquina 1960». Al 64 publicava el primer dels tres volums de «L'illa de Menorca». Compta amb els Premis P. Maspons i Camarasa 1964 per la seva coneguda monografia «Granollers». Ha publicat una sèrie important de llibres sobre el poble i la cultura de Terrassa, entre els quals destaquem «El municipi de Terrassa 1877-1977». Darrerament ha escrit el pròleg a la tercera edició de la «Llei Municipal de Catalunya (1933-1934)».

Ens obsequia amb la Llei municipal de Catalunya (1933-1934), que ara s'ha tornat a editar. La tercera edició porta el pròleg escrit per ell, pensem que més endavant haurem de tornar-hi. Parlar de lleis, apartats i articles resultava un xic feixugós. Haurem d'esperar que es treballi sobre aquesta llei municipal ben aviat. Ben segur que hi trobarem la seva mà, llavors serà tema obligat i no li podrem fer la mala jugada d'aquesta vegada. Amable i amb el somriure als llavis ens ve acomadar sense deixar de recordar-se d'amics conciutadans nostres. Salutem a n'Encarnita i als prohoms que estan al voltant de la saleta d'espera. Un cop fora ens tornem a trobar amb la difícil feina de trobar la porta principal, per arribar-hi ens ensorrarem fins els soterranis. Quan en sortim reconeixem el camí a seguir. Un cop a fora ja no s'hi aplegava ningú. La calma estava restablerta.

Jordi Baulies conversant amb l'alcalde Socias

di. Hem vist com s'enderrocaven cases notables, com can Molina, la casa del Conestable —ja només hi queda el finestral—. Queden uns quans edificis que s'haurien de conservar i si els propietaris no el poden mantenir que l'Ajuntament o la comunitats se'n faci càrrec.

—El que és evident és que depèn molt del pla urbanístic que es faci. Si aquest vol afavorir les immobilitats o salvar l'equilibri. Cal controlar

els volums. Les zones s'ha de compensar.

Li preguntem pel típic i folklòric sot. Ens pregunta el perquè està parat. Li comentem les raons possibles que van de boca en boca. Que si rentabilitats, problemes tècnics incomprendibles, deutes municipals amb la constructora, interessos de familiars municipals...

—A Terrassa —que és un pantà de sorra— se'n va fer un, amb un bon gust arquitectònic. L'enginyer Rebollo va saber resoldre'l, això que trobaren corrents d'aigua, però hi va fer murs pantalla. En quant a la rendabilitat, l'estudi que varen fer ja veien a Terrassa que fins al cap de tres o quatre anys no ho seria. Solucions n'hi han.

Acabem la conversa i en acomiadar-nos, amb cert humor ens recorda que el tema proposat havia estat parlar de l'Estatut i recordem que sobre la seva taula s'hi trobaven els textos de la Constitució i l'Estatut, entre altres. Però, havíem comprès ràpidament que la incidència que havia de tenir l'Estatut sobre dels municipis havia de passar per la llei municipal.

El bitllets de mil contestats

Sr. Director:

Em permeto trametre-us aquestes lletres amb el prec que tingueu a bé publicar-les a la vostra publicació «Plaça Gran» i en resposta a l'article del vostre primer número on s'inclouia una crítica al cartell del III Festival de Música, enguany dedicat a Schubert.

1.ª Si a la pàgina 5 del vostre primer número feu un recull del Festival, on amb prioritat reconeixeu les greus dificultats econòmiques per les que s'ha hagut d'ajustar aquest Festival, sense cap aportació per part oficial i amb un previsible, ja d'entrada, dèficit econòmic, no sé i no comprendenc, com a la pàgina següent i possiblement escrit per la mateixa mà, es permet criticar el valor del cartell del III Festival. Altra cosa seria si es tinguessin 200.000 ptes. per destinar a un cartell on hi podrien cabre les crítiques més o menys autoritzades i enteses, però no és pas aquest el cas.

2.ª El que algú va dir que semblaven bitllets de mil, possiblement, aquest algú, a part de tenir molt poca imaginació, és possible que, si alguna vegada visita exposicions, sigui d'aquelles persones que no saben ben

bé el que estan mirant i preguntant en cara si està del dret o del revés. És problema de base, de formació, i em sap greu que recolliu opinions tan pobres dins la vostra primera publicació de «Plaça Gran».

3.ª Que Schubert no s'ho mereix és molt cert, per a mi Schubert es mereix molt més, i no pas amb cartells, sinó aprenent la seva gran lliçó Musical, i podent donar a aquest públic tots els seus millors intèrprets del moment, cosa que enguany tampoc no ha pogut ser, tot precisament per manca de bitllets de mil, que no n'ha gaudit l'organització del Festival.

4.ª El públic que va tenir la joia d'assistir als actes del Festival és per a mi molt important i a ell tot el meu agraïment per donar el seu suport moral i econòmic; però si tot el públic que parla, escolta i critica la Música a Granollers són només els que eren als actes del III Festival, de veritat, Granollers no es mereix ni el cartell, ni el Festival, ni l'esforç enorme de totes les persones interessades en fer possible aquesta mostra Musical a casa nostra; perquè aquest esforç seriós que dema-

neu dins la vostra crítica, no sé com punyeta podeu demanar més seriositat, en tot cas permeteu-me donar-vos un consell: demaneu quan, com i el que cal per tal d'ajudar. Demaneu a qui res no ha fet per tal de donar al Festival que porta el nom de Granollers, el més necessari, perquè els homes i dones que Molt Seriosament han fet possible aquest III Festival de Música, enguany dedicat a Schubert, puguin d'una manera més agradable fer possible el IV Festival.

Sempre vostre,

Jordi Saurí

Nota de la Redacció

L'article Schubert no s'ho mereix i el públic tampoc, anava signat pel nostre crític d'Art, llicenciat en Història de l'Art. Per falla de la compaginació es va ometre inadvertidament la seva firma. L'autor centrà el seu comentari sobre el cartell anunciant, sense emetre cap judici sobre el Festival, en el qual hi va estar present.

L'apotecari

Novembre Farmàcia

Dissabte, dia 18: Arimany
Diumenge, dia 19: Bellavista

Dilluns, dia 20: Jonch-Puig

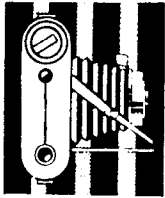
Dimarts, dia 21: Montaña

Dimecres, dia 22: Ochoa

Dijous, dia 23: Oliva

Divendres, dia 24: Olivet

Dissabte, dia 25: Ochoa

Perquè trepitgem el terreny dels altres?

L'Associació de Fotògrafs Professionals de Granollers i Comarca, vol arribar a totes les llars, per assabentar als nostres conciutadans que l'Agrupació referma la seva pròpia personalitat en els principis de lleialtat a la professió, i al mateix temps defensa el públic de determinades màfies aparegudes i barrejades en el nostre propi camp de treball.

Estem ja o dues passes de las simpàtiques FESTES NADALENQUES; i... no hi ha poques especulacions comercials! Inclús els col·legis, submergits de ple en els estudis i l'educació dels infants, es troben destorbats per persones amb o sense professió de fotògraf, per tal de contractar amb la direcció del centre una sèrie de retrats

als nens, pactant vergonyoses comissions. Els pares, degut a múltiples coaccions (l'amigueta també l'ha comprat..., és un record per a sempre..., ha quedat tan maco, etc.) se'l queden. Però la meitat d'ells, no haurien fet aquestes despeses, i molts s'han vist privats d'escollir el seu propi professional, atemptant d'aquesta manera la llibertat de les persones.

La nostra Associació rebutja aquests procediments i recomana a les direccions dels centres escolars no caiguin en els paranys que els mercenaris de la fotografia esgrimixen; i els pares, conscients d'ells mateixos, no vulguin ésser manipulats, escollint lliurement el seu professional sense interferències.

**L'Associació de
Fotògrafs Professionals
de Granollers i Comarca**

Sobre «2001»

Sembla ser que la reposició de «2001, una odissea de l'espai» (Stanley Kubrick, 1968) ha vingut donada per l'èxit aconseguit per certes guerres estel·lars i certs encontres trifàsics. És a dir, sembla ser que vulguin trobar similituds entres tres pel·lícules, que precisament no tenen res a veure l'una amb l'altra, i que vulguin trobar una raó per a reposar una pel·lícula com «2001» que no n'hi fa falta cap. Es més, seria convenient veure-la regularment perquè tothom es rentés de tanta brutícia que veu per les pantalles.

Doncs bé, si per a la publicitat de «2001» han donat la paraula al guerrer Georges Lucas, ací la donem al Stanley Kubrick: «La pel·lícula està basada en una sola novel·la d'Arthur Clarke («El Sentinella»), però es pot dir que la seqüència amb els monos constitueix una història, la de la lluna una altra, les relacions amb HAL i l'assassinat de HAL són una tercera i el final una quarta. (...) Crec que «2001» és més una història mitològica, que una història de ciència-ficció. Sembla que hi hagi molta ciència-ficció a la pel·lícula, però...»

La inclusió de la paraula «odissea» és simptomàtica: el viatge d'un heroi espacial, acompanyat per un ciclop, que torna i arriba al seu país, al seu destí: l'espai-univers; és l'heroi mitològic modern que aconsegueix la deïtat desitjada i jamai assolida per l'heroi mitològic clàssic.

Està clar que la versió mitològica no és l'única. Se n'hi han trobat de tota mena: filosòfica, teològica, freudiana (a partir del monolit —com a fal·lus i com a símbol del pare— diu un crític francès: «Aqueix pare detestat que tot Edip nen somnia assassinar, però també en igualar tornant-se pare i déu ell mateix») i àdhuc grafològica (les sigles del cervell electrònic HAL, corresponen a les lletres anteriors d'IBM).

Continua dient Kubrick: «...També el que em fascina, és que quan hom prova d'imaginar les capacitats d'intel·ligència dins d'un milió d'anys, s'adona que la vida arribarà a tenir diversos nivells. (...) Jo diria que és un documental màgic en quatre parts. També he provat de fer en certa mesura que no s'hi digui res d'importància en els diàlegs i que tot el que sigui important sigui traduït visualment o en termes d'acció. Això és tot, encara que el final sigui bastant allusiu i que la major part dels espectadors, si se'ls hi demana, són incapaçs d'explicar-ho i amb aquest motiu pregunten què vol significar. Es pot entrar en contacte a nivell psicològic i emocional amb molta gent que, pel seu nivell cultural i per la seva intel·lectualitat, no deurien interessar-se pel tema del film. En canvi reaccionen molt bé i queden molt emocionats.

GLOSES

Ens alegrem de recuperar per la ciutat, aquesta col·laboració interrompuda l'any 37 amb la desaparició del setmanari «La Gralla»

«El senyor del te»

Al nostre carrer de Clavé hi ha un d'aquests establiments moderns de menjar i veure, batejats amb el nom de «Frankfurt», on la gent va per endrapar de pressa, sense entretenir-se a fer-hi petar cap xerrada escadussera.

Asseguda en tamborets, si n'hi ha de disponibles, o bé a peu dret, si cal, enllesteix els entrepens més delectables i diversos. Allí podeu trobar des del catalaníssim i popular pa amb tomàquet i pernil, fins a la més variada barreja de coses apetitoses que us pugueu imaginar.

Demaneu, sinó, simplement un «vals», i entre dues llesques de pa flonjo us portaran ensiam, ou dur, tonyina i pebrot vermell, tot ben sucats amb salsa maionesa. O bé una «hamburguesa» de carn picada i tendra, cuita al vostre gust, amb ensiam i també amb ceba, si és que us abelleix de perfumar-vos-en l'alè. Ja disposeu d'unes sucreres, damunt del taulell, plenes de salsa de tomàquet o de mostassa per fer més saborosa la manduca.

No es parla gaire amb la boca plena, però així i tot, hi ha una bonior de converses que, si són moltes, acaben per esdevenir com un cert brogit, sense estridències, talment un belar apagat de remat humà que va per feina.

Hi acudeix preferentment un reguitzell de jovenetes amb tot de llibres i quaderns a sota el braç, que han acabat les classes del BUP i senten la necessitat de gaudir la pausa d'un relaxament benefactor.

No hi falten tampoc les mares joves i entenimentades que acompanyen els seus fillets per acostumar-los, ja de petits, al contacte humà, a la Fanta i a la mostassa.

Tanmateix, al caient de la tarda, hi fa cap un client insòlit. Es tracta d'un senyor de certa edat que vesteix un complet gris, de bon tall, i camina sense cap pressa. Tot just entrat, ja se sent la veu d'un dependent que crida la comanda habitual: «Un te, sol!».

És el «senyor del té» que cap dia de l'any no hi falta. S'acosta al taulell, s'asseu, si pot, en un tamboret i mira amb delectança com s'apressen a servir-lo: dos platets, una tassa, la tetera i els dos paquets de sucre que li pertoqueu. —«Gràcies», diu «el senyor del te». I espera, pacient, que la bosseta del te tenyeixi l'aigua vaporosa. A poc a poc desfà els paquets de sucre, aboca la beguda fumejant dins la tassa, i torna a esperar, ara perquè es refredi un xic l'aromàtica infusió.

Beu a petits glops el te deliciós fins a la darrera gota, es treu de l'armilla les monedes justes, propina inclosa, i les deixa damunt del taulell.

—Adéu-siau!— diu tot somrient a la dependència. Els servents pròxims corresponen al comiat i el regracien.

Aquesta vesprada de novembre ha sortit mandrosament del bar. Feia fred al carrer i una singular boira baixa pixanera s'emparava del paisatge urbà. «El senyor del te», s'ha cordat la gabardina i ha mirat amunt i avall del carrer des del portal. La boira s'havia escampat, densa i humida, i els llums dels aparadors llençaven una claror esmorteïda. I «el senyor del te» ha caigut dins l'encís d'una dolça sensació nostàlgica.

Li ha semblat, per un moment, que era a Londres, immers en la broma espesa tan freqüent a la capital britànica. Però «el senyor del te» ha rebutjat honradament aquella absurda nostàlgia que li entendria l'ànima, perquè s'ha recordat, a temps, que ell a Londres, ... no hi ha estat mai.

X i x u

Quan crec que si les mateixes coses fossin dites de forma verbal —per molt ben dites que fossin totes les barreres culturals s'oposarien i rebutjarien aquestes idees.»

«2001» és un film de (re) visió obligada. Una de les millors pel·lícules de tota la història. Una pel·lícula que «no cal tractar d'entendre sigui com sigui. El que cal és, sobretot, veure, escoltar i sentir-la». En el cinema Majèstic.

Lluís Bauxell

Plaça Gran
Publicació
Granollera

Subscriuiu-vos-hi!

---

bassa

llenceria
brodats

Plaça dels Cabrits, 1 - Telèfon 870 02 13 - GRANOLLERS

LLIBRERIA

LA GRALLA TÈCNIC GRALLA

PAPERERIA
MATERIAL DE DIBUIX
TÈCNIC I D'OFICINA

Museu, 9 - tel. 8702182 GRANOLLERS St. Jaume, 50 - tel. 8709704

---

baró S.A.

CONSTRUCCIONS

Ronda Universitat, 7, 2.º

Tel. 318 32 34

barcelona

Josep Umbert, 84

Tel. 870 23 94

granollers

GESTORIA ADMINISTRATIVA

ESCOLA CONDUCTORS

ASSEGURANCES GENERALS

ADMINISTRACIO FINQUES

GARCIA

CARRER GIRONA, 52, 1 - TEL. 870 04 92 - 870 22 11

CARRER A. VIÑAMATA, 3 - TEL. 870 13 79

GRANOLLERS

Plaça Perpinyà, 2

antoni
PORTA

GRANOLLERS

sastre

Esports

Les escoles i la responsabilitat

Toc d'atenció

Tenim escoles que als seus alumnes, els fan passar revisió mèdica ben feta, d'altres que amb un certificat emès per un metge, en tenen prou, i en queden unes poques que pràcticament ni tan sols això.

També tenim escoles, que als seus alumnes els fan passar per la piscina municipal, on sota la tutela d'uns monitors, fan un curset de natació. Ací, podríem comentar els mètodes utilitzats per aquest ensenyament, però no és el nostre propòsit, més ben dit, el nostre teme és el de les revisions.

A Barcelona, fa uns dies, va morir d'aquests curssets, es va llançar a un noi d'una escola que seguia un l'aigua, va anar al fons, i ni els monitors ni els seus companys ho varen advertir, quan el varen treure ja era mort.

El fet però, no és tan senzill com pot semblar, l'escola d'aquest noi, és una escola de la barriada «El Polvorín», barriada de famílies modestes i marginades, la causa d'una immersió prolongada, fou que el noi patia una epilèpsia amb absència, fou una

mort absurda, alguna persona de la seva família o de l'escola havia de saber aquesta anomalia, la qual el feia no apte per a la natació.

De la manera com ens ha arribat la notícia, a la piscina on va succeir aquest fet, als primers temps en què es feien curssets, feien allí mateix una revisió mèdica gràcies a la col·laboració desinteressada d'un metge, després en augmentar el nombre d'alumnes, es contractaren més metges, motivat de les despeses a continuació sols demanaren certificat d'un metge, finalment aquesta és responsabilitat única de les escoles, i aquesta darrera situació, és la que es dona a la nostra piscina i a les nostres escoles.

Des d'aquestes ratlles, no es vol alarmar ningú, però sí voldríem que es mentalitzés a tots, pares, mestres i metges, perquè l'esport formatiu, realment en sigui, i s'actui amb la responsabilitat necessària cara a la formació del nostre jovent.

J. Comas

Música

Lluït Concert Barroc a Marata omplí de gom a gom l'església

La petita església de Santa Coloma de Marata és plena de gom a gom, més que a molts dels concerts que es fan a Granollers.

Mossèn Cardús ens informa que, a més a més dels artistes anunciats al programa de mà, hi haurà una noia australiana que tocarà el cello fent l'acompanyament amb el baix continu.

També demana als assistents que ratifiquin les adreces on enviar els programes, perquè són gairebé mil dos-cents els que té fitxats i aquesta és una molt feixuga tasca per a un home sol.

Hem de dir que tota l'organització dels concerts passa per les mans d'aquest home i que té cura personalment dels mínims detalls. Tots els afeccionats a la música li hem d'agrair.

Observem uns micròfons disposats al lloc on es farà el concert. Hom en farà una gravació destinada a ser transmesa per Ràdio Nacional, segon programa, dins del matiner «concert barroc» a la FM.

També se'ns anuncia que el proper dia 10 de desembre, hi haurà un concert a càrrec de la Coral Universitària de Mallorca, integrada per quaranta-sis veus.

I a les deu en punt, com és tradicional en aquests concerts, comença l'actuació dels músics al presbiteri.

A la primera part Claudi Arimany amb la flauta i acompanyat amb el baix continu format per l'espina —Madrona Elias— i el violoncel —Ignasi Alcover— ens ofereix un acurat Sammartini, i ens mostra la seva gran virtuositat, practicada i elaborada sota la direcció de músics com són Salvador Gratacòs i Jean-Pierre Rampal, de qui és alumne. La seva professionalitat queda palesa amb l'execució del lent adagio i també en salvar amb elegància algun descontrol del baix continu.

Madrona Elias, amb la seva espineta, ens ofereix tot seguit una obra del pare Antonio Soier i l'antiquíssima «Per a qui criava jo cabells?», de A. Cabezón, que data del 1530, i és executada amb pulcritud i emotivitat per l'artista.

Bononcini va ser l'autor de la Sonata per a violoncel i baix continu que ens interpreta seguidament Ignasi Alcover amb la incorporació al grup de Margaret Powell, l'abans esmentada noia australiana. Malgrat la manca d'assaig, ja que la noia havia arribat feia dos dies al nostre país —36 hores d'avió—, l'obra surt gairebé perfecta, amb una execució netíssima del solista. Patiem una mica abans del minuet, ja que requereix una bona coordinació entre els instruments, però els resultats són esplèndids.

La primera part acaba amb en Bach, de qui en Claudi ens ofereix la coneguda Sonata en mi bemol major per a clavicèmbal i dauta. La «siciliana» és interpretada amb gran sensibilitat i elegància i l'allegro final amb tècnica impecable.

A la segona part, del llarg concert, tenim Telemann, on poden gaudir un cop més del bon fer d'en Claudi; i un interessant «ricercari» de Gabrieli per a violoncel sol. L'Ignasi Alcover ens agrada més fent de solista que acompanyant, i aquest «ricercari» ha estat veritablement ben interpretat.

Acaba el concert amb un Blavet on, una vegada més, queda demostrada la virtuositat d'en Claudi en l'impressionant «minuetto con variazioni», també sense cap error i amb seguretat absoluta.

A dos quarts de dotze sortim de l'església, satisfets d'haver gaudit ja d'un bell concert, mentre hi ha molta gent que encara no ha encetat el diumenge.

Arian Botey

Agenda

Teatre

Dissabte 18

10,30 nit al Teatre - Envelat
Antígona
per Grup A 71

Bàsquet

8,30 vespre - Pavelló Municipal
Areslux Granollers - Real Madrid

Cinema

ASTORIA

La muerte ronda a Mónica
Carrera con el diablo

MAJESTIC

2001 una odisea en el espacio
Sangre en la tumba de la momia

MUNDIAL

Vanesa

Bolt agente trueno

PRINCIPAL

Decameron 2

SALA SANT ESTEVE - club infantil
Fort Bravo

Exposicions

Museu de Granollers
Nines, vestits, instruments
Matí, de 11 a 2 - Tarda, 6,30 a 8,30

Casino-Club de Ritme
Exposició col·lectiva
Matí de 12 a 2 Tarda de 7 a 9

Sala Sant Jordi de la
Caixa d'Estalvis de Catalunya
Esmalts Mercè Gregori

Ceràmica Ribera
Mosaics Pere Roig
Matí, de 11 a 2 - Tarda, de 7 a 9

Caixa d'Estalvis de Sabadell
Olis Carbajo

Matí de 12 a 2 Tarda de 7 a 9

Diumenge 19

Futbol

9 matí camp E. C. Granollers
Granollers B - Caldes de Montbui

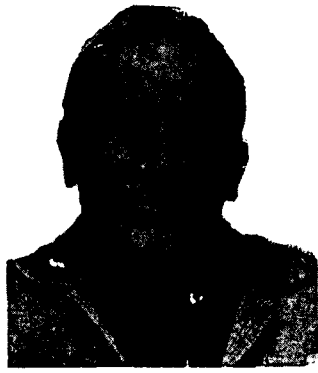
A les 11,45
Granollers A - Atlètic Poble Nou

Tarda a les 3,10
Atlètic Vallès - Cardedeu

Handbol

11 matí - Pavelló Municipal
Granollers - Premià

12,15 - Primera Provincial
Granollers - Premià

PER A BANCA CATALANA LA "TERCERA EDAT" ÉS LA PRIMERA

Banca Catalana
creu que qui ha treballat
tota una vida
mereix més rendiment
dels seus estalvis.

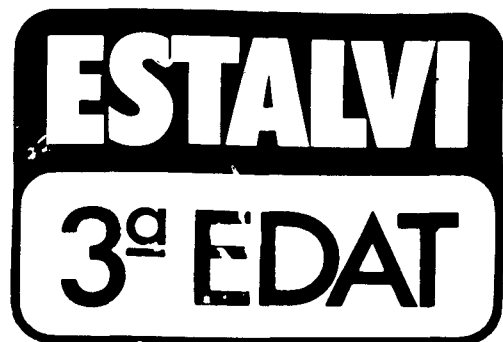
Per tal com creiem en el treball i en el futur, pensem que els qui amb el seu treball han fet el nostre present han de poder comptar amb nosaltres.

Amb nosaltres, com a persones i com a Banc, i amb el nostre agraiement.

Banca Catalana ha creat un servei especial per oferir-los una fórmula d'estalvi que doni la rendibilitat més alta possible als seus diners.

Aquest servei i aquesta proposta s'adreça a les persones grans que han deixat de treballar. El nostre desig, el de Banca Catalana, és d'oferir-los l'oportunitat de treure més rendiment del fruit del seu treball.

Veniu i en parlarem.

És just donar més a qui
més devem

BANCA CATALANA